

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΑΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΟΣ

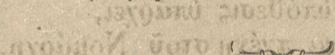
ΤΟ ZIZANION
ΕΥΧΕΤΑΙ
ΤΟΙΣ ΑΓΑΠΗΤΟΙΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ
ΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ
ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

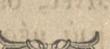
Ο γέρω Χρόνος φεύγωντας στὸ αἷμα βουτημένος,
πρὶν ξεψυχήσῃ στένεται στὸ νέον νὰ πῆ:
Μὴ φύγῃς ὅπως ἔφυγα κι' ἐγὼ ονταραμένος
τὸ πρόσωπό μου ηρύθμωντας ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν.

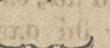
Μὴ ζήσῃς ὅπως ἔζησα μέσα στὴν ἔρη πλάσι
ηρατῶντας μαῦρα σίδερα κι' ἀνάβωντας φωτιὲς,
ποῦ νευροδάφτης ἔγεινα μὲ τὴ φριχτὴ μου δρᾶσι
σὲ τόσες ἀναρίθμητες τοῦ κόσμου λεβεντῖσες.

Σ' αὐτὴν τὴν ματαιότητα ποῦ πᾶς νὰ βασιλέψῃς,
σπλαγχνίσουν τα τ' ἀδύνατα τὰ πλάσματα τῆς γῆς.
Εἶσαι παιδί μου γνήσιο, ἀλλὰ νὰ μὴ ζηλέψῃς
καὶ σὺ σὰν τὸν πατέρα σου στὸ αἷμα νὰ πνιγῆς.

Ποτέ σου μὴ συλλογιστῆς πῶς εἶσαι γυνὸς δικός μου.
Εἰσηγιὰ βασίλεψε στὸ ψρόνο ποῦ θὰ πᾶς.
Καὶ μὴ θερίσῃς τὴν ζωὴ τῶν λουλουδῶν τοῦ κόσμου
καὶ θάνατο στὴν ἀνοιξη τῆς νερότητος μὴ σκορπᾶς.

Στὴ σημερή σου τὴν λευκὴ νὰ μείνῃς ἀνθώτη
χωρὶς πολέμων ἄγριοι νὰ σὲ μεθοῦν δρμαῖ.
Μὴ γίνης δήμιος καὶ σὺ μέσα στὴν ἀνθρωπότη
σ' αἰώνιο ἀνάθεμα νὰ πέσης σὰν ἐμὲ.

Εἰσηγιὰ βασίλεψε στὸ ψρόνο ποῦ μωπῆρες.
Βλαστήμα τοῦ πατέρα σου τὴν ἀστοργὴν ηαρδὰ
πώμπημε μέσα σ' ὁρφανὲς καὶ σὲ μανάδες κῆρες
καὶ τοὺς ἀδικοσκότωσε μονάχοιβα παιδιὰ.

Ἄς μὴ σὲ τέρωντὸν σὰν ἐμὲ τῶν δυστυχῶν οἱ ψοῆναι
κι' ὅσῳ θὰ ζήσῃς βασιλῆας στοῦ κόσμου τὴ βοῆ.
ἔχε κορδνὰ τὴ χιοῦ καὶ σηῆπτρο τὴ γαλήνη
καὶ παρηγόρας μ' αὐτὰ τὴν ψευτικὴν ζωὴ!

ΜΟΛΦΕΤΑΣ

Ο Γιάννης κι' ο Μαρῆς
μελούνε κι' ἀπορεῖς.

M.— Σημείωσε πῶς ἔρχομαι μὲ ἀσθενεῖς δυνάμεις
καὶ γιὰ τὴν ἀπουσία μου παράπονα μὴν κάμης.
Ἐξασθενήσθηκα πολὺ ἀπὸ τὰς ἐγχειρίσεις
καὶ μὴ μ' ἀρχίσῃς μὲ βρισκές καὶ μὲ παρατηρήσεις
πῶς ἔκαμα τόσον καιρὸν ἐμμέτρως νὰ μιλήσω,
γιατὶ μπορεῖ νὰ συγχυτώ καὶ νὰ ξανακυλήσω.

Αν ἔλειψα δὲν φταιώ γά. Ο αἴτιος εἶν' ἄλλος.
Εἰν' δ' Θεὸς δι πλάσας με δι κτίστης δι μεγάλος
ποῦ λίστως ἐκ παραδρομῆς καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ,
δὲν μωφερούμαρτσε καλὰ τοῦ σώμα μτος τὰ μέλη
καὶ πότα τόνα μοῦ πονεῖ, πότα κουνιῶνται τ' ἄλλα
καὶ τέλος πάντων βάσανα ἔχω μ' αὐτὰ μεγάλα
κι' δσο βρεὶ Γιάννη προσκωρεῖ ὁ χρόνος καὶ γεράζω
πρέπει νὰ τρέχω στὸ γιατρὸ νὰν τὰ ἐπισκευάζω.

G.— Καὶ τίς λοιπὸν διάφορομή τῆς νόσου τῆς βαρείας;

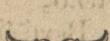
M.— Μὴ θέλης νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς λεπτομερείας!

Σοῦ λέγω μόνον καὶ ἀρκεῖ
πῶς ἡμιουνα στὴν Κλινικὴ

κι' ἔσκουζα σὰν κατσίκι
κι' ἔγύρεψα βρεὶ Γιάννη μου νὰ κάμω διαθήκη
καὶ δλ' αὐτὰ ποῦ σήμερον ἀδίκως υποφέρω,
ν' ἀφήσω γιὰ ἐνθύμησι σ' ἐσε τὸ συνεταιρό.

Τὴν ὕρα πώσθανώμουνα πουλιό φοικτὸ τὸ χάλι μου
ὅλο ἐσύ μωρούσουνε, βρεὶ Γιάννη, στὸ κεφάλι μου
κι' εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν προτοῦ ἀποδημήσω,
τὸ ἔνα μου καὶ τ' ἄλλο μου σ' ἐσένα νὰν τ' ἀφήσω·
ἄλλ' εὐτυχῶς γιὰ μένανε καὶ δυστυχῶς γιὰ σένα,
ἐμπήκανε στὴ θέσι τους τὰ μέλη τὰ σπασμένα
κι' ὀγέζησα κι' ἔγύρισα νὰ συνεχίσω πάλι
τὴ μαύρη βιοτάλη!

M.— Μὴ σ' ἀπελπίζη, βρεὶ Μαρῆ τὸ φάσμα τοῦ θανάτου
κι' διάλογος δὲν τὴν χαλᾶ εὐκόλως τὴ φωληά του.

Εἰς κράτος ποῦ θαυματουργοῦν σωτῆρες Βενιέλοι,

ἄν κρέμωνται κακὴν κακῶ;

θ' ἐνορθωθῶν διάκυπες

ΙΑΚΙΤΣΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΙΟ ΛΙΓΕΟΥΡΙΟΥ

Ξέχασε τὴν θρησκείαν καὶ πέθη τὴ θυμασία
καὶ σ' δλα αἰσιόδοξος σὰν τὸ Λευτέρη νάσι.

Ξέχασε τὴν άρρωστηα σου με τὸν πολὺ τὴ πόνο

κι' ἔλα νὰ τραγουδήσουμε μαζὲν τὸ νέο χρόνο

ποῦ τῶν χρυσῶν ὄνείρων μας ἀξένει τὴ λαμπράδα
καὶ μέγις προμηνύεται κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

"Ἄης Βασίλης ἔρχεται γεμάτος εὔτυχίες
καὶ δίνει τοῦ Λευτέρη μας παντοῦ ἐπιτυχίες
καὶ μόλις τὸ ποδάρι του ἐπάτησε στὴ Ρώμη,
ἄλλαξαν οἱ φρατέλλοι μας κι' ἐπῆραν ἄλλη γνώμη.
Στὸ Πρίντεψι σὰν ἔφτασε τοῦ Γίγα τὸ βατόρι,
ἄλλαξαν τὴν δύερα ἀμέσως οἱ τενόροι

ΑΙΤΟΦΗΛΟΥ "Ἄν ἄλλοτες οἱ Ἰταλοὶ^{μας}
μᾶς ἐποτίσανε χολή,
τώρα τὸ Γίγα δέχονται μὲ κομπλιμέντα χίλια
κι' ἀπό καλέσματα πολλά,
Φίγκαρο κβά, Φίγκαρο λά,
τοῦ παιζούν τοῦ Λευτέρη μας Μπαρμπιέρη ντὶ Σιβίλλια.

"Ἄης Βασίλης ἔρχεται, Γεννάρης ἔημερώνει,
δ Γίγας τὸ μαλάκωσε κι' αὐτὸ τὸ μακαρόνι.
Τοῦ Βενιζέλου ή σκιὰ ἐπλάκωσε βαρεῖα
κι' ἡ πρωμαντόνες ἄλλαξαν πολιτικὴ πορεία
κι' ἔκάλεσε τὸ Γίγα μας καὶ τοῦτ' ὁ Σὰν Τζουλιάνο,
συμπάθα με γιὰ τὸ Θεό καὶ δὲν τὸ ματακάνω !

"Ἄης Βασίλης ἔρχεται κι' ἐκστατικῶς κυττάζει
τὸ Γίγα ποῦ περιπατεῖ
κι' δόποι τὸ πόδι του πατεῖ
τὰ πάντα κατευνάζει.
Τὶ εὔτυχίες ἔρχονται μὲ τὸ περβάτημά του,
καὶ τὶ συμπάθειες τραβᾶ μὲ τὸ μειδίαμά του.

M.— "Αρχημηνιὰ κι' ἀρχηχονιὰ καὶ πρώτη Γ' εναρίου,
λάμπει τὸ Εθνος εἰς χαράν,
ἄλλα μετὰ τὴν ἀγοράν
τοῦ Ρίου-Γιανερίου,
πάλι μᾶς ἀντομεύεται τὸ Τούρκικο στοιχεῖο
καὶ ψῆ ἐδῶ καὶ ψῆ ἐκεῖ
ἀπούω ποῦ διεκδικεῖ
τὴ Λέσβο καὶ τὴ Χίο.

Τώρα π' ἀγόρασ' ἡ Τουρκιὰ τὸ ντρέτνωτ τοῦ Ἀργεντίνας,
εἰν' εὔκολο βρὲ Γιάννη μου νὰ μὴν περάσῃ μήνας,
ποῦ νὰ φανοῦν ἵητήματα ἐν τῷ Αἰγαίῳ μύρια,
καὶ πάλι νὰ ματάχουμε τὰ ίδια πανηγύρια.
Τώρα π' ἀγόρασ' ἡ Τουρκιὰ τὸ νέο τὸ καράβι,
τὸ πρᾶγμα καθὼς φαίνεται νέαν τροπήν θὰ λάβῃ
κι' ἀν ἔχης τὸ φυλλάδιον ἐργάτου τῆς θαλάσσης,
τὴν ἄνοιξη νᾶσ' ἔτοιμος νὰν τὸ παρουσιάσῃς.

Κάτσε καὶ ζεστενώσουνε τώρα ποῦ κάνει κρύο,
ἄλλ' ἀν τὸ Εθνος ἀγαπᾶς
πρέπει τὴν ἄνοιξη νὰ πᾶς
νὰ κυνηγᾶς τὸ «Ρίο»
Ἐπιτυχῶς πρέπει κι' αὐτὸ νὰ μοῦ τὸ σημαδέψης
καὶ νέα κατὰ θάλασσαν δαφνόφυλλα νὰ δρέψῃς
καὶ γνώριζε, ἀγαπητὲ,
πῶς δὲν θενάρθουνε ποτὲ
τὰ τρόπαια σου τέλος
ἐν ὅσῳ στὸ στερέωμα ὑπάρχει Βενιζέλος.

G.— Βλέπω πῶς ἡ ἀρρώστια σου σ' ἀπόκαμε κοντάβι
ἄφοι φοβᾶσαι βρὲ Μαρῆ τὸ τούρκικο καράβι,
εἰς ὥρας ποῦ μὲ δάνεια τετράπλουντος θὰ γίνης
τὸ στόλο σου ν' ἀξίνης.
Κι' ὅν τὸν ἀγρεμός ἡ Τουρκιὰ τὸ σάσανδρο που ξένεις,
λὲς πῶς ἀποκευμένης δὲ μπάρμπας δὲ Λευτέρης,

Τὴν ἀγοοὰ τοῦν Τούρκωνε κάθεσαι καὶ προσέχης
χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι τὶ βασιλέα ἔχεις

ποῦ βλέπει πάλι τὸν ἄγα
νάχη ψηλὰ τὸ φρύδι
καὶ κάνει τούρκοι γιὰ κανγά
καὶ γιὰ κουτουποσίδι.

Τώρα ποῦ τὸ ταξείδιον τοῦ Γίγα τοῦ Λευτέρη
ἀπ' ὅσα περιμένουμε περσότερα θὰ φέρῃ,
τώρα ποῦ ἐμαλάκωσε κι' ὁ Πάπας ἀφ' τὴ Ρώμη,
κι' ὁ ἀρχιαγγελάριος κι' οἱ δέστοι περιδρόμοι
καὶ μέγις συναγωνισμὸς γένεται μὲσ' τὴ Δύσι
ποιὸς νὰ φανῇ καλλίτερος ἐν τῇ περιπούλησει
τοῦ Γίγαντος πάτροβάκε, μωρὲ, τὴν οἰκουμένη,
λὲς πῶς φοβᾶσαι τὴν Τουρκιὰ τὴ μισοπεδαμένη;

"Ολα μαρθοῦν εὔνοϊκά
γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα·
κι' αὐτὰ τὰ Ἡπειρωτικά
ποῦ βλέπεις μπερδεμένα
χωρὶς σουσοῦρο θὰν τὰ δῆς αἰσίως νὰ λυθοῦνε
κι' ἔκεινα ποῦ γυρεύουμε σ' ἐμᾶς θ' ἀποδοθοῦνε.

'Επέρασε ή ἐποχὴ^{πού}
πούμαστε νάνοι καὶ φτωχοὶ^{καὶ}
κι' ἐλέγαν τὴν Πατρίδα μας φαλίδα καὶ σμηαρλάδα.
Τώρα μὲ τοὺς εὐζώνους της ἔθεριεψ' ή Ἑλλάδα.
κι' ὅσο περνάεις ὁ καιρὸς ἀκόμα θὰν θεριεύῃ
καὶ τὴν παληὴ κληρονομιὰ μὲ θάρρος θὰν γυρεύῃ.

Καὶ μερικὰ ἐκλογικά.

G.— Μέσ' τὴν ἀπόκοη λοιπὸν καὶ μὲσ' τὸ καρναβάλι,
συμπίπτει ἐκ συμπτώσεως τῶν ἐκλογῶν ἡ πάλη
κι' ἄης Βασίλης ἔρχεται ἄλλα καὶ φεύγει φείττων
ποῦ δὲν προφθάνει νὰ μετρᾷ προέδρους Κοινοτήτων.

Καλὴ μᾶς ἔρχεται χρονιὰ.
Πλούσιο τὸ διάφροδὸ της·
ἄφοι ή κάθε γειτονιὰ
θάχη τὸν πρόεδρο της
κι' ὅταν ἐπείγουσα, Μαρῆ, ὑπόθεσις ὑπάρχει,
θὰ βάνη τὰ τσαρούχια του νὰ πγένη στοῦ Νομάρχη.

Τώρα ποῦ ή Ἀνόρθωσις τάβαλ' ἐν τάξει ὅλα,
πρόεδρος στὰ Θεράμονα, πρόεδρος καὶ στὰ Ζωλα
καὶ τέλος πάντων γάιδαρος κανεῖς δὲν θ' ἀπομείνῃ
ποῦ στὸ χωρὶὸ του πρόεδρος μιὰ μέρα νὰ μὴ γίνῃ.

Oἱ δήμαρχοι τῶν ἔξοχῶν καταργηθῆκαν ὅλοι
καὶ δήμαρχοι θὰ βγάνουμε μονάχα στ' Ἀργοστόλι
κι' ὁ Βινιεράτας πρόθυμος νὰ μᾶς ὑπηρετήσῃ,
τὰς ψήφους τῶν συνδημοτῶν θά σπεύσῃ νὰ ζητήσῃ.

M.— "Ο Πίπης δὲν ἐκτίθεται, καὶ συμπεραίνεις, Γιάννη
μέσα στὴ στενοχώρια μας τὶ ἀδικο μᾶς κάνει.
Δὲν πέρνει μέρος στὸν κανγά.
Κι' ἐν ταύτῃ τῇ συμπτώσει
πᾶν τὰ καλάθια μὲ τ' αὐγὰ
πώκαρτερούσαν τῆσοι.

G.— Τὶ ἐκατάλαβες, Μαρῆ, κι' ἀν πάρουμε τὴ Χίο,
ποῦ θάναι τὸ Ληξούριον μὲ δίγως Δημαρχεῖο!
Τὶ ὀφελεῖται τὸν Ελλος τηνήμερη μεγάλη^{τηνήμερη}
ποῦ τὸ Ληξούριον δημαρχὸ δὲν θὰ μπορῇ νὰ βγάλῃ.
Ἐν διαιτησίᾳ τοῦ θερόποδο πρόσωπο, τὰ μαγαλῆς
θῶμα τοῦ νομοῦ γένεται κι' ὁ δήμαρχος τῆς Πάλης,
ἄλλα συμφέροντα πράγματα μὲ πέριττην θερόποδο,
παρὰ νὰ κάνουμ' ἐκλογὲς
μὲ κάμες καὶ μὲ κουμπουρογέλες
καὶ μὲ τὸ γκρᾶ ἐπ' ὅμιουν.

ΠΑΡΑΜΩΝΗ

Ἐκεῖ ποῦ ἔνευται φωνὴ τοῦ γηγάντη,
στὸ μακρὺν δὲ τὸ Ἀγίου ἐρημοκοκλῆσι,
λαλεῖ ἡ ναυπάνα ἀπόψε σᾶν ἀηδόνι.

Ἡ μάρη Ὁδύνη πάχει ἔκαληρήσει,
εἰς τὸ ὄπειρο τῆς πάνει νὰ προσκυνήσῃ
γὰν τὴ γηρατὴ τὸ Ἀγίου ποῦ ἔνημερώνει.

Σκύφει ἐμπρὸς στὸν Ἀγιο, γονατίζει
καὶ δακρυμένη δέσται νὰ χαρίζῃ
χωσῆλα στὸ παιδί ποῦ ναμαράνει.

Ἀκούεται τῶν ἀγγέλων ὑμινωδία,
καὶ τὸ γλυκὸ παιδί τῆς φτερουγίζει
μέσα σὲ θεία λάμψι καὶ εὐωδία,

Ἡ ἔρμη Ὁδύνη εὐθύνει ποῦ τὸ ἀντικρύζει
τὰ μάτρα ἀνοίγει ἀνασθήτη, σαστίζει,
ξυντά... καὶ ἀκούει τοῦ γηγάντη θρηνωδία..

Δ. Κ. Ι.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΑΤΗ

Τὸ παραστήνωσες ψηλὰ
«Χωριάτη» τὸ μναλό σου,
πᾶς ἄλλος εἰν̄ ἀδένατο
νᾶχη τὸ τάλαντό σου.

Ἐ Χωριάτη μὲ τὴ σκουνφρα
καὶ μὲ τὰ παλῆρα τσαρούχα,
ποῦ σ' ἐπείραξε στὰ νεῦρα
κι' ἥθες ναύρης ποὺλα κοπέλα
φιγουράρει στὰ γημάτα
μὲ τοὺς στίχους στὰ Λουρδάτα,
κι' ἔγραψες μὲ τὸση φούρα,
πνεύματα σπινθηροβόλα
δὲν παράγουνε τὸ ἀγγούρια!

Ἄσ τὸ ἀστεῖα σου Χωριάτη,
μὴν τὰ λες πολὺ χονδρά,
πᾶς κρεμμύδα, ἀγγούρια πράσα
βγαίνουν μόνον στὸ Λουρδά
κι' ἔχε προσοκή λιγάνι
μὴ μᾶς γίνεσαι μπελᾶς
καὶ σὲ πάρουμε κυνήγουν
μὲ τὸ ἀγγούρια ποῦ γελᾶς.

ΑΝΤΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Οἱ Λουρδάδες θυμωμένοι
τώρα τάχουνε μὲ ἐμένα
πᾶς ἡ χωρική μου μοῦσα
ἔσαρτάριστη ἡ βρωμοῦσα
καὶ υπέρ τὰ ἔσμαμένα !

Ὕγειρα μεγάλο σάλο,
κι' εἴν τὸ δίκηρο τὸν μεγάλο,
γιὰ δὲν ἔλαβα ὃντ' ὅψει
ποὺ δ νοῦς μου νὰν τὸ κόψη;
ποὺς νὰ μοῦ νάμη νεῦμα;
τὸ «σπινθηροβόλο» πνεῦμα
στὸν ἐπιχειρηματίας
τῆς ἀδανατοφυτείας.

Τὸ ἀδικό μου τὸ μεγάλο
βλέπω διφθαλμοφανῶς.
Κι' ἔχει δίκηρο καὶ δ Ὡροῦρος
ἔχει δίκηρο κι' δ Ὁροφανὸς
δοτις πρόμειται νὰ γένη
τὸ σοφοῦ μας Διογένη
δὲν ἔν αν ατος φανὸς !

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Ἐλοήνη περιπόθητη
γλυκεῖα Βασίλισσά μου
τὸ μέγαρο σου κτίζεται
κοιτῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου;
Τῆς θρεως οἱ Δυνατοὶ¹
ἀπὸ πολλοὺς αἰώνες
σὲ σένα δειχνοντανούχο
οὐληροὶ ἀπαταιῶντες;
Κι' ἐνῷ στὸν κέναιο διαλαλοῦν
καὶ στὰς αὐλᾶς σὲ προσκαλοῦν
ῶς ἔμβλημα πρόσδοδων,
κατόπιν σὲ περιγελοῦν
ως γυναιον τρισδών.

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΛΗΩΡΑ

Διάπλατη ἡ πόρτα τοῦ σπητιοῦ τοῦ πατρικοῦ, ἀγναντεύει
σὰν μάτι ὁραῖο, περήφανο πρός τοῦ πελάσου τὰ μάκρη,
κι' ἥλιος ἡ Δόξα τὸ λευκὸ κατώφλι τῆς χαίδενει
τοῦ χωρισμοῦ τὸ ὄλόπικρο νὰ τῆς στεγνώσῃ δάκρυ.

Καὶ τὸ καλὸ πλεούμενο, ποῦ ὄλο σιμώνει τώρα
ἔνα γλυκὸ χαιρέτισμα στὸ ἀσπρο σπιτάκι στέλνει
— ἔνα γλυκὸ χαιρέτισμα κι' ἔνα γλυκὸ «καληῶρα»
— καληῶρα σ' δύσους θὰ δεχθοῦν μιὰ νειρότη δοξασμένη.

ΧΑΡΑ

Χαρὰ σὲ σᾶς ποῦ ἐρχόσαστε, καὶ τοὺς χαρὰ στὰ στήθεια
ποῦ εύτυχισμένα καρτεροῦν τὸ ἀντρίκιο σας κεφάλι
γεροτὸ ἀπάνω τους νὰ πῇ τὴ μαγικὴν ἀλήθευτα
ποῦ ἡ Νίκη μὲ τὰ χείλη σας τὰ τιμημένα ψάλλει.

Χαρὰ σὲ Σᾶς. Καὶ τοὺς χαρὰ σ' ἐκείνους ποῦ μαζύ σας
θὰ μοιραστοῦντες τὸ γλωσσοῦ δαφνόκλαρον τὴ σκέπη,
καὶ μὲ τὰ χέρια ὄλότεραι μὲ ἀγγέλους τὸ σπαθί σας
ποῦ ἀνάστησε τὰ μυθικὰ παλῆρον ἡρώων ἔπη.

ΤΩΡΑ

Τὸ ἄψυμα τώρα ἡρεμικὸ σπητάκι τὰ προσμένει,
κι' ἀσπρο χεράκι τὸ βαρύ τουφέκι ψάλλει σημάνη,
καὶ τὸ χάροια ὄλότεραι γυναίκα ἀγαπημένη,
στὰ χέρια ποῦ ἐπολέμησαν γλυκὸ φιλί νὰ δώσῃ.

Καὶ σ' ἔνα ωραῖο ἀγγάλιασμα γιὰ μιὰ στιγμὴ θὰ σμίξουν
ἡ Δόξα ἡ πολεμόχαρη κι' ἡ Ἀγάπη ἡ εἰρηνεύτρα...
“Ω ἡ στιγμὴς τοῦ χωρισμοῦ ποῦ τοὺς καῦμούς θὰ πνίξουν
καὶ τὴ Χαρὰ. Θ' ἀπλώσουντες στὰ στήθη τὴ μαγεύτρα !

ΓΑΛΗΝΗ

Τώρα ποῦ ἡ ζάλη ἐπέρασε ἡ ψυχαιροπάχτρα ἐκείνη
ποῦ τόσα στήθεια ἐτράνταξε μὲ τοῦ καῦμοῦ τὴ λαῦρα,
γαλήνη σ' δύσους θὰ δεχτοῦν τοὺς ἡρωες! Γαλήνη
σ' δύσους μὲ δάκρυα ἐρράντισαν τὰ δαφνοκλάδια μαῦρα.

“Ἄσ ἀπλωθῆ γλυκύτατη ἡ θεῖκη ἡρεμία
στὰ στήθεια ποῦ αἵματώσανε γιὰ νὰ χαροῦν οἱ σκλάβοι,
κι' ἀπὸ τὴ δάφνη ποῦ ἵσκασε τόσα ἡρώων μνημεῖα
κάθε ψυχὴ ποῦ ἐπόνεσε γλυκὸ βιοτάνι ἀς λάβη.

ΚΑΛΩΜΩΡΑ ΚΟΥΡΩΥΚΛΗ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ

Κουρασμένη γῆρε τώρα, δὲν Ἐλλάδα μου μεγάλη,
κι' ἀναπαύσου ἐπ' ὄλγον ἀπ' τοὺς κόπους καὶ ἀγῶνας.
στὴν εἰρηνικὴ ζωὴ σου ἐπανῆλθε τώρα πάλι
ώς ἐπόθεις ἐπὶ ἔτη κι' ἥγχεσο ἐπὶ αἰῶνας.

“Ἄχ! πολὺ εἶναι τὸ αἷμα τὸ χυμένο στὸ βωμὸ σου,
καὶ πολλὰ πολλὰ τὰ δάκρυα πῶχυσε κάθε μητέρα.

Μ' ἀπ' αὐτὰ βλαστάν' ἡ δάφνη, ποῦ κοσμεῖ τὸ μέτωπο σου

κι' ἡ πορφύρα σου ἐβάφη ἀπ' αὐτὰ ζωηροτέρᾳ.

“Ἄπ' τὸ τιμημένον αἷμα τόσων ἱερῶν θυμάτων,

ἀπ' τὰ δάκρυα μητέρων, ἀφανῶν σου στηριγμάτων,

βγῆκε, ἔλαμψε καὶ φέγγει ἡ θεὰ Ἐλευθερία,

καὶ ποὺ μαύρη βαρβαρότης ἐπεκάθητο βαρεῖα.

Βλέπεις, ονειραὶ αἰώνων ἔγειναν πραγματικότης!

Τώρα, μέγα τόνομά σου, μὲ τὴν δόξα θὰ πετᾶ!

“Ἐν ἐκστάσει σὲ θαυμάζει ἀπασα ἡ ἀνθρωπότης

κι' εὐλαβῶς σὲ χαιρετᾷ.

Μυροβόλος δέρρας, δὲν πατρὸς μου, σὲ θωπεύει,
πάνω σ' ἄνδη καὶ σὲ δάφνες κάθησε καὶ ξεκουράσου,
στὴ χαρὰ, ἀνοιξε τώρα τὴν ἀπέραντη καρδιὰ σου,
καὶ καμάρωσε τριγύρω ἔνα ἔνα ἀπ' τὰ παιδιὰ σου

ποὺ τὰ χάδια σου γυρεύει!

Στὰς μεγάλας ἐπετείους τῶν αἵματηρῶν νικῶν σου,
ἐπετείους τῶν θυμάτων καὶ τῆς δόξης σου τὸσης,

έποιμάσου πανηγύρια, έοστες, γαψὲς νὰ δώσῃς

στὰ παιδιὰ ποὺ ἀπὸ αἰῶνας ἔκλαιαν τὸν χωρισμόν σου.

Πανηγύριζε, Ελλάς μου! Πανηγύρια πρέπουν τώρα

εἰς τὸν κάθε ματωμένην ἀλλ' ἐλεύθερην πιὰ γέρων!

Πανηγύρια εἰς τὰς χώρας πουν τὸν ζωὴν ἔλαβον νέαν!

Πανηγύρια δέκου τὰς πρόσφατες πούντες πρόσφατες τοῦ πατριώτη

κι' ὅπου πίπτει τῶν αἱμάτων καὶ τοῦ σκότους ἡ σημαία,

κι' οὐρανόφωτη ψυχοῦται ἡ Σημαία τοῦ Χριστοῦ!

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΡΙΜΝΕΣ

ΣΤΟ ΝΕΟ ΧΡΟΝΟ

Δεξόμαστε τὸν κάθε νέο χρόνο
μὲ μᾶτι τρελλὴ χαρὰ κι' ἐπιπίδα τόση
γιατὶ θαρροῦμε πῶς αὐτὸς καὶ μόνο
σ' τῆς λύπες μας, παρηγοριὰ θὰ δώσῃ!

Καὶ τὸν παλῆρο τὸ χρόνο ποῦ περνάῃ
σὰν γέροντας, μὲ βῆμα ποῦ ντεκλίζει,
μὲ πειτρόνησο καθένας τὸν κυττάει
ἔνω τὸ νέο νὰ δεχθῇ φροντίζει.

Μὰ σὰν κι' αὐτοῦ περάσουν μῆνες λίγοι
καὶ βρίσκουμε τὰ βάσανά μας ἴδια,
γκρινιόζουμε πεὶ γλήγορα νὰ φύγῃ!
σ' αὐτὸν μὲ λιγοτάτα πειτεῖται τὰ μάτια.

CHRF

ΟΙ ΓΡΙΦΟΙ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

ΤΟ ΣΟΥΒΛΙ

“Ἄν μοδερνάρεσαι πολὺ,
κι' ἀν περπατεῖς σὲ ρόδα,
κι' ἀν σ' ἔκαμε κομψό σουβλί
ἡ τελευταῖα μόδα,
μὲ ἀν μὲ λιμάργοντας φαίνεσαι,
κομψό σουβλί μου, κλίσεις,
ἀκόμη δὲν κατώρθωσες
κανένα νὰ σουβλίσῃς.

Η ΕΓΩΙΣΤΡΙΑ

Τί ἀπρειβή ν' ἡ γλύκα σου!
Πολλοὶ τὴν λαχταροῦνε
ελλὰ φρουροὶ τὰ χείλη σου
σφικτά, σφικτά τὴν πλευροῦνε!
Κι' σταν γλυκά χ

